

L'IGUALADI

Ciudadans: Comença a Catalunya una vida municipal nova la qual ha d'ésser la plasmació més autèntica de la nostra autonomia!

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. IVL

IGUALADA, 3 DE FEBRER DE 1934

Ha estat ajornada la constitució del nou Ajuntament

Abans d'ahir, dijous, s'esqueia la constitució dels nous Ajuntaments de Catalunya, d'acord amb els designis populars del 14 de gener. Això mateix s'havia de fer a la nostra ciutat, però uns tràmits reglamentaris, per bé que inútils i injustificats, han obligat a ajornar, per ben pocs dies, la presa de possessió dels regidors electes.

En l'acte oficial de l'escrutini, el representant d'"Unió Ciutadana", féu constar que es reservaven el dret de protestar les eleccions davant el Tribunal competent.

El sentit comú, feia creure que aquesta mesura, comprensible sisquera per a justificar els esgarips pre-electoral dels primers dies, no seria mantinguda gaires dies més i, els senyors de Lliga Catalana, no voldrien presentar-se novament com uns vulgars rebecs que es resistien ridículament a acatar el fall de la voluntat popular, fall indiscutiblement a favor de la Coalició d'Esquerres.

Però es veu que el sentit comú i les dretes, que ja fa temps que constituïen un matrimoni mal avingut, finalment han resolt de divorciar-se d'una manera definitiva.

Altra cosa no demostra això d'haver volgut interrompre, perquè si, la constitució del nostre Ajuntament nou.

El Sr. Ventosa i Calvell, persona pensem gens suspecta per a les dretes casolanes, va demanar, com a representant de Lliga Catalana a Barcelona, que figurés la protesta del seu partit en l'expedient corresponent, però va renunciar expressament a la formalització de tot recurs, per tal de no impedir, ineficaçment, sense pena ni glòria, la constitució de l'Ajuntament barceloní.

Sabem que els prohoms locals havien manifestat que ells tampoc tenien ganes—llegiu arguments—de presentar cap recurs. És més: hi ha hagut mant regidor de la dreta que ha afirmat que ells no cursaran la protesta i que—ara ve el bo—si no s'ha fet la constitució del nou Ajuntament és perquè les esquerres no s'han posat d'acord.

Ací hi escau retreure aquell adagi català que diu: «qui té fam somnia pa». Ja es veu que les esquerres unides són el pesombre de les persones respectables.

Com haurà pogut veure aquest senyor regidor, era ell qui s'havia d'haver posat d'acord. De totes maneres, l'actitud que ell assenyalava, era la més correcta i àdhuc la més política. Per què, de què els curarà, als senyors d'"Unió Ciutadana" l'haver impedit la constitució del nou Ajuntament igualadí, sabent positivament que, si no s'ha pogut realitzar el dia 1, es realitzarà indefectiblement per tot el dia 15? És que els proporcionarà algun guany polític—i aquest fora també un pretext poc honorable— això de paralitzar la vida municipal de la nostra ciutat per uns quants dies?

L'opinió igualadina condemnarà aquests esplais de política rural i formarà judici d'uns homes—ja massa grans—que juguen a fer política com si prefenguessin mofar-se dels problemes anguniosos que necessiten l'orientació d'una sana i generosa política municipal.

REPUBLICANS! CATALANISTES! Llegiu i propagueu L'IGUALADI

Carta de Barcelona

L'hora de treballar

La vida és una lluita perpètua perquè viure és lluitar, però hi ha moments en els quals hom està obligat a donar el màxim esforç per la consecució d'una idea i, per tant, ha de lluitar més aferrissadament que de costum, oblidant-se de tota altra cosa i volcant l'ànima darrera les dents i les ungles. Un cop passat l'esforç d'una lluita, diríem, de primer grau, ve la lluita suau i asserenada, la lluita de cada dia, el treball.

Heus ací, doncs, que hem traspassat políticament l'hora de lluitar exclusivament per a imposar la nostra idea. La raó s'ha posat de la nostra banda i el rellotge, al mateix temps que assenyalava l'hora de finir la batalla esgotadora, assenyalava també l'inici del treball tenaç de cada dia.

Hem adquirit el terreny quasibé tallat a la mida que volíem, potser no tan pla com hauríem volgut, però, tanmateix, l'hem d'edificar i aixecar les parets altes, ben altes, a l'alçària dels nostres anhels i de les nostres il·lusions.

No mancaran dificultats, és clar, però el cos sa i la ment sana d'aquesta nova generació republicana vencerà, ha de vencer tots els esculls.

La responsabilitat d'aquesta obra grandiosa és a càrrec, naturalment, dels arquitectes que acabem d'elegir, però no us penséssiu pas que amb això ens descarreguem les espatlles. Els qui tenen els ulls fits en Catalunya, observen les reaccions del poble i el poble és el qui serà jutjat per la Història.

A càrrec nostre, a càrrec de la multitud hi ha el deure ineludible no sols de jutjar sinó de vigilar i d'ajudar. Tots plegats, dirigents i dirigits, som els qui hem de fer gran Catalunya.

Algú destorbarà la feina, voldrà posar-hi entrebancs. A aquests els hem de fer veure que no podem estar continuadament per ells i que no tenim temps per perdre. Si insisteixen, serà qüestió d'usar mitjans expeditius i ràpids per tornar altra volta a la tasca com si res no hagués passat.

També hi haurà, sembla, algú que s'inhibirà per complet del treball, que es posarà d'esquena a la paret i no voldrà col·laborar. A aquests pobres d'esperit, podríem dir paràsits consentits, al mateix temps que despreciar-los, els hem de plànyer i compadir. Però no res més que això. El menys que podem exigir-los, i els ho exigirem, és que no piulin, que no critiquin entaforats en una taula de cafè irresponsable.

La tasca és prou llarga i difícil i només mancaria que consentíssim bastons

a les rodes! Els bastons ja parlarem on hem de col·locar-los.

La tasca és prou llarga i difícil, he dit, però la nostra fe i el nostre coratge esmerçats en la consecució de la Catalunya gran, rica i plena, ens farà aixecar un edifici radiant i bell, orgull nostre i exemple per als estranys.

Jo voldria aconsellar als capdavanters que cuidessin amb especial complença un problema que jo considero primordial per tal que el poble, el veritable poble estimi Catalunya i la República democràtica. Em refereixo al problema vital del moment: el de la justícia social. I penso que aquest és el fonament indispensable, el material únic damunt el qual ha de reposar i aguantar-se forta, a cobert de llamps i tempestes, la gran obra que entre tots volem i devem realitzar.

Ha arribat l'hora de treballar...

JOAN CAMPS

La Lliga fa vaga

Lliga Catalana ha desertat del Parlament de Catalunya. Cambó, el líder permanent d'aquest partit anacrònic ha decretat aquesta actitud de rebeldia amb una desimboltura que ratlla quasi la dels dirigents dels partits revolucionaris de l'extrema esquerra.

Si no fos que coneixem sobradament l'actuació nefasta del cabdill del conservadurisme català, hauríem restat sorpresos del cop de teatre que ha intentat d'ésser aquesta fessitura de la Lliga. Ara, però, no ens ha fet fred ni calor. Aquest desencert és un altre que podem afegir a la llarga llista dels que, amb una constància exemplar, ens va oferint l'il·lustre atònic de les dretes catalanes.

—Què creu assolir Cambó amb la seva idea genial de la retirada del Parlament Català?

Si pensa que els partits d'esquerra que avui representen el poble de Catalunya s'estriparan les vestidures, va completament errat. Si creu que això és una arma de tret segur per obtenir una hipòcrita rectificació de conducta i de procediments s'equivoca igualment. De tots els camins que podia triar pels seus fins partidistes, aquest és el pitjor i, el que és més de doldre, el més perjudicial pel nom de Catalunya.

En efecte, és senzillament lamentable, des del punt de vista de la catalanitat l'absurda posició de la decrepita Lliga Catalana. Un partit que té a glòria trenta anys de catalanisme i deserta del primer Parlament de la Catalunya autònoma.... perquè les esquerres han guanyat unes eleccions! Serà qüestió de posar seriosament en entredit aquesta catalanitat perquè tot aquest «fer el bot» només és propi d'un país de sarsuela